

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio III. Certissimis Indicijs & notis eadem exemptio demonstratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

& possessiones Monasterij, vult omnia à se præcepta seruari; *iuxta id, quod S. Apostolica Sedi iure subiectum esse debet, & sub mundiburdis Regum & Imperatorum constat.* sub Num. 23.

Innocentius II. qui in Romanis de anno MCXL. confirmaturus priuilegia Maximianorum dicit, *se concedere, vt Ecclesia & Venerabilia loca, maximè que ad speciale ius & singularem proprietatem S. R. I. spectant, specialioris prærogatiue sortiantur honorem, & Apostolica autoritatis munimine roborentur. Quæ nobrem &c.* Deinceps enim bona S. Maximini recenset, eaque cum Monasterio sub Apostolica Sedis tutela & protectione suscipit & priuilegio communit. Mox addit eadem propè verba, quæ supra Gregorius & Ioannes vterque posuerant, hæc videlicet, *idem locus nulli vnquam sedi vel Ecclesie subdatur, sed sub S. R. Ecclesie iure & Patrocinio & Imperatorum mundiburdis seu tuitione consistens ea libertate & immunitate fruatur, quam idem Monasterium à S. Pontificibus & Imperatoribus nescitur habuisse &c.* Bullam habes sub Nu. 33.

Alij deinde Pontifices, qui in terminis habent hæc verba, *Monasterij S. Maximini Romanæ Ecclesie immediatè subiecti*, vt expressè habent Romanæ litteræ Nicolai V. de anno MCCCCLII. prid. Idib. Octobris, in quibus quartò id habetur, variata nonnihilo phrasi in hæc verba, *Monasterium S. Maximini extra muros Treuirenses ad Romanam Ecclesiam nullo medio pertinens.* Item eiusdem, aliæ Romanæ de anno MCCCCLXXIII. in quibus dicitur, *Abbas & Conuentus Monasterij S. Maximini extra muros Treuirenses Romana Ecclesie immediatè subiecti.* Idem habetur in alijs eiusdem de anno MCCCCLXXV. Idem habent Alexandri VI. Romanæ de anno MCCCXCIII. Item eiusdem Romanæ aliæ de anno MDII. Item Pij Quarti Romanæ de anno MDLXIV. & Pij V. de anno MDLXX. Item Leonis X. de anno MDXIV. Item Clementis VIII. de anno MDXV. Item Gregorij XIII. plures Romanæ de anno MDLXXXI, in quibus habetur, *Monasterium S. Maximini Sedi Apostolica immediatè subiectum, prope & extra muros Treuirenses.* Item Romanæ Gregorij XV. de anno MDCXXI. in quibus ait. *Ceterum istud Christianæ pœnitentiæ ac sanctimonie domicilium, Sedi Apostolica immediatè subiectum, patrocinio nostro semper tuebimur.* Summa, posterioribus sæculis plurimæ sunt tales litteræ sub hac clausula: *immediatè & sine medio*, in qualibet noui Abbatis electi confirmatione à Pontificibus expeditæ, quarum exemplaria sub N. 58. habes, in quibus præfatum Monasterium semper dicitur immediatè S. Sedi subiectum, atque eiusdem Abbati electo, vt tali, à Pontifice Max. confirmatio conceditur.

Pontificibus Summis magno numero ad stipulantur Imperatores, qui in Rescriptis suis ea de re amplissimè testantur, vt supra copiosè ex eorummet verbis ostensum est.

SECTIO III.

Certissimis Indicijs & notis eadem exemptio demonstratur.

MAnifestè quidem per supraddicta & sufficientissimè probata est omni-modi Monasterij S. Maximini in Ecclesiasticis exemptio & immediata S. Sedi subiectio; sed & insuper ex vsu ipso perpetuo, & ab omni memoria exercita praxi Ecclesiæ euincitur, per sequentes notas & indicia.

Primò, quia quoties nouū Abbatem in dicto Monasterio eligi contingit secū

dum

dum Regulam S. Benedicti, & antiquo vsitato mote, Electus à Summo Pontifice, non autem ab Archiepiscopo Treuirensi confirmationem petere tenetur.

Quam confirmationem quoque S. Sedes cum magna solemnitate, Electionis processu in Consistorio Cardinalium examinato & discusso, concedere est solita, expeditis eum in finem sex Bullis, quarum prima est Absolutionis, secunda Confirmationis, vtraque ad Electum directa, tertia verò ad Conuentum, quarta ad Vasallos Maximinianos, vt eundem Electum pro Prælato & Domino respectiue agnoscant & colant. quinta ad Imperatorem, vt Abbatem ac Iura Monasterij tueri ac protegere velit: ex quo etiam probatur & confirmatur ea, quam præcedenti capite demonstrauius immediata subiectio sæcularis respectu Imperatoris & Imperij. Sexta ad Electum, qua illi fit potestas accipiendi benedictionem à quocunque voluerit Catholico Antistite gratiam & communionem Sedis Apostolicæ habente. Quarum omnium Bullarum formulam & exemplar habes sub Num. 58. & innumeras eiusmodi in singulis Abbatum Confirmationibus concessas, continet Archiuum nostrum.

Hinc autem euidenter probari, Abbatem esse immediatè S. Sedi Apostolicæ subiectum, & ab omni Episcoporum Iurisdictione plenè exemptum, Iure notissimum est, quo passim statuitur Abbates Electos, exemptos à S. Sede Apostolica, non exemptos ab Episcopis quibus subsunt confirmari. *Textus & gl. in c. Si Abbatem. c. cupientes. de Electione in 6. c. Nihil. c. Caterum. c. cum Monasterium. & ibi Panorm. n. 1. & 3. de Electione. Textus & gl. in Can. hoc tantum 18. q. 2. c. cum olim de Maiorit. & obed. & ibi Panormit. c. Venerabilem. de Electione. & communiter DD. Syluester v. Abbas. Petrus Baysius in directorio Elect. cap. 23. nu. 3. & 5. Suarez Tr. 8. de Religione lib. 2. cap. 5. num. 25. cum alijs pluribus. Layman lib. 5. Tr. 9. cap. 13. §. vlt.*

Secundò, quia Abbas in actu benedictionis siue consecrationis Iuramentum solemnè edit, quo S. Sedi Apostolicæ fidelitatem promittit: quod manu sua subscriptum, mox ad S. Sedem transmittere tenetur, quod est sub Num. 19. Cuius iuramenti formula penè ad verbum conuenit cum ea, quam Gregorius Papa III. præscripsit & corpori Iuris Canonici est inserta c. Ego N. de Iureiurando. Cuiusmodi Iuramentum præstari ab Episcopis & Abbatibus Exemptis dumtaxat Ius & DD. docent. *c. dilecti, de Mator. & obedient. Panormit. in c. Ego N. Episcopus. de Iureiurando.*

Tertiò eandem benedictionem siue consecrationem Abbas Electus, non ab Archiepiscopo Diocæsano, sed à quocunque voluerit Episcopo Catholico accipit, atque eum in finem Bullam expressam supra allegatam S. Sedes ei mittit. Si Abbas & Monasterium Diocæsano subesset, certè ab illo benedictionem petere de Iure teneretur. *cap. Statuimus, de supplenda negl. Prælatorum.*

Vnde factum, vt cum Anno MDLXV. ad benedicendum Abbatem Petrum, Gregorius Episcopus Azotensis Archiepiscopi Treuirensis Suffraganeus, à Conuentu Maximiniano inuitatus fuisset, & rumor spargeretur actum benedictionis ex commissione Archiepiscopi ab illo perfici, deinde vero à Priore & Conuentu immutatio aliqua formulæ Iuramenti obseruata fuisset, solemnibus protestationibus prædictus Abbas, Prior & Conuentus, eorumque Officiatus sese opposuerint, quarum exemplum habes sub Num. 60. è quibus intelliges quibus artibus iam olim Iuribus Monasterij insidiatum fuerit.

Denique hinc quoque Monasterij exemptio probatur, quod Archiepiscopus nullum omnino Iurisdictionis actum in illo vnquam exercuerit; vnde si quando religioso Conuentui vtilis vel necessaria aliqua visitatio est visa, eam

nunquam peregit Archiepiscopus, sed Legati Apostolici, uti recenti memoria est factum Anno MDCX. per Attilium Amalthæum Archiepiscopum Athenarum, & Anno MDCXXI. per Antonium Albergatum Vigiliarum Archiepiscopum.

Episcopos autem, & multò magis Archiepiscopos Monasteria sibi subiecta certis casibus & temporibus visitare posse, ut cum Abbas officio suo deesset ex Concilio Tridentino notum est, & passim tradunt DD. Panormit. in cap. Pastoralium, num. 6. de officio ordinarij.

Quæ omnia ita ab omni memoria usu perpetuo inuiolabiliter seruata, omnimodam Exemptionem Monasterij cuius æquo lectori clarè manifestant.

CAPVT TERTIVM.

Aduocatiam seu Protectionem Monasterij S. Maximini esse Ducum Luxemburgensium.

DE hoc capite tria nobis potissimum probanda sunt: primum, Protectionem seu Aduocatiam prædictam inde ab origine Comitum & Ducum Luxemburgensium, Augustæ eorum familiae semper, usque in hodiernum diem adhæsisse. Secundo, eam supremam ac vniuersalem fuisse, & ad quæuis dicti Monasterij bona extensam. Tertio hæreditario & successionis iure à maioribus ad posteros semper eam descendisse, quæ tria totidem Sectionibus persequar.

SECTIO I.

Enumerantur Comites & Duces Luxemburgenses S. Maximini Aduocati.

CVM nomine Comitum Luxemburgensium arcta etiam necessitudo & coniunctio illius cum S. Maximini Monasterio orta est.

Constat ex antiquis monumentis eo fere loco, ubi hodie Luxemburgum est, olim fuisse Castra Romanorum Lætorum Lingonum dicta, quæ deinde Lucilenburgum, corrupta voce vulgò nominata sunt; iis vicinam fuisse speculam dictam Lucilinburgh, ut quasi custodiam Lucilinburgi, quæ structa fuit in eodem omnino loco, ubi hodie veteris arcis ruinae spectantur. Carolus Martellus illustrissima Arduennatis sanguinis propago, Anno Christi DCCXXI. Witmaris Ecclesiam (hodie Weimerskirchen Luxemburgo omnino vicinam) cum Lucilinburgo & Lucilinburghut (quorum ruinae infra fines Parochiæ Witmaris Ecclesiæ continebantur) tum & Petrifolam (hodie Steinsel) & Cumiciacum donauit Monasterio S. Maximini, ob miraculosè sanitatem sibi à S. Maximino restitutam, ut habetur in vita S. Maximini n. 12. à Lupo ad Waldonem Abbatem conscripta, qui annis fere centum post hanc donationem vixit. Vide etiam Baronium, ad A. 741. n. 15.

Sigefridus Comes, cum latè in Regione Arduennate dominetur, atque Ditioni suæ opportunum animaduerteret Lucilinburgum, vna cum specula in rupe inaccessa quondam constructa circa Annum DCCCCLXIII. vtrumque